

РЕШЕНИЕ

№ 2129

гр. София, 30.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 01.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **1922** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по жалба на [фирма] срещу Решение № ПИ-27/27.01.2020г. на директора на ТД на НАП-С.. Жалбоподателят оспорва решението като неправилно и необосновано. Счита, че се е установило по делото, че описаните и иззети вещи са собственост с постановление за налагане на обезпечителни мерки № 190022- 0121780/20.12.2019 г., издадено по изп.д. №[ЕИК]/2018 г. на М. Б. - главен публичен изпълнител при ТД на НАП - С., са собственост на дружеството, което е трето лице по смисъла на чл. 197, ал. 5 ДОПК. Вещите, предмет на обезпечителните мерки са в негово владение и са били в търговския обект на длъжника на основание договор за наем от 02.01.2019 г., т.е. длъжникът е държател по облигационно правоотношение на процесите движими вещи и ги държи за собственика - [фирма]. СТЕ по делото е установила, че вещите, описани и иззети от публичния изпълнител, са идентични с вещите описани в инвентарната книга на [фирма], договора за наем от 02.01.2019 г., като специализираното оборудване е придобито от [фирма] въз основа на Договор № G./09.04.2008 г. с [фирма]: От представените фактури № 553/16.04.2008 г. и фактура № 632/26.05.2008 г. било видно, че е заплатил авансово сумата от 53390,16 лв. по Договор № G./09.04.2008 г. С кредитно известие № 1072/12.02.2009 г. от доставчика са върнати на получателя 19.80 лв. надвнесена сума, поради което направените в тази връзка възражения от ответника за връщане на цялата авансово платена сума по договора, били необосновани и в противоречие с писмените доказателства. Видно от представената по делото фактура № 1074/12.02.2009 г. [фирма] е заплатил доставката

на шкаф хладилен среднотемпературен, описан в позиция № 24 от Договор № G./09.04.2008 г. и описан под № 17 в протокола за изземване. Безспорно описаните и иззети движими вещи - професионално кухненско оборудване, собственост на третото лице, са на стойност под представените платежни документи, като наред с това следва да се вземе предвид и разпоредбата на чл. 78 ЗС. Владението от [фирма] върху вещите, описани в инвентарната книга, Договор № G./09.04.2008 г. за доставка и монтаж на професионално кухненско оборудване и договора за наем от 02.01.2019 г., безспорно е установено по делото. Посочва, че публичният изпълнител не е установил по безспорен начин собствеността върху вещите, предмет на запора, което видно от събраните по делото доказателства не е извършено от публичния изпълнител. Счита, че публичният изпълнител е действал в нарушение на разпоредбите на чл. 195, ал. 6 ДОПК, като не е извършил опис и оценка на движимите вещи по реда на ДОПК-липсват каквито и да било записвания в счетоводните книги на длъжника по изпълнителното производство, които да послужат за основание на публичния изпълнител да наложи обезпечителна мярка заповор и изземване на движимите вещи, които е намерил в търговския обект; публичният изпълнител е бил уведомен от Д. С. Т. още преди описа, че това са движими вещи на [фирма], и са в обекта по договор за наем, на което изрично се е позовал в жалбата си до директора на ТД на НАП С.; публичният изпълнител е действал в нарушение на чл. 196, ал.1 т.6 от ДОПК, предвид че липсва правомощие за публичния изпълнител да дава „собствено наименование“ на описваното имущество, като не е направена оценка по реда на чл. 195, ал. 6 ДОПК; липсата на оценка на описаното и иззето движимо имущество не кореспондира с целите на обезпечителното производство по ДОПК; Предвид, че по безспорен начин е установено, че [фирма] е придобило преди повече от 12 години собствеността на движимите вещи, предмет на ПНОМ изх. № С 190022-022-0121780/20.12.2019 г. и протокол за изземване изх. № С 190022-027-0001054/20.12.2019 г., моли съдът да отмени решение № ПИ- 27.01.2020 г. на директора на ТД на НАП С., като неправилно и необосновано. Мотивира се и допълнително в подробни писмени бележки. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът изразява становище в съдебно заседание и в подробни писмени бележки съдът да остави жалбата без уважение като неоснователна и недоказана и постанови решение, с което да потвърди процесното решение като правилно и законосъобразно. Недопустимо било в настоящото производство да се доказва чия собственост са вещите, предмет на обжалваната ПНОМ, както и че е допустимо чрез СТЕ да се удостоверява чия собственост са заповорените вещи. Доколкото съдът дължи преценка за хипотезата на чл.197 ДОПК – жалбоподателя могат да обжалват обезпечителна мярка, наложена от публичния изпълнител, само когато той ги е наложил върху вещи, които в деня на заповора са във владение на тези лица. Установяването на собствеността върху процесните вещи следвало да е предмет на самостоятелно съдебно производство чрез подаване на установителен иск, в който ответник следва да бъде конституирана не само ТД на НАП, но и публичният длъжник „С. К. Т.“. Поддържа тезата, че представените в хода на производството частни документи са съставени само за целите на производството, че не са представени доказателства, от които безспорно да се установи, че тези договори са действителни, и че по тях има приемане и предаване на описани в приложенията стоки, не се представят доказателства за извършени плащания. Фактурите с издател [фирма] - два броя – касаели авансово плащане по договор и са сторнирани с кредитно

известие, като по този договор не се доказала реална доставка. Претендира юрисконсултско възнаграждение, представя списък на разноските.

Факти по делото:

В ТД на НАП-С. е образувано изпълнително дело № [ЕГН]/2018г. срещу [фирма] за принудително събиране на публични държавни вземания, установени с подавани от лицето Декларации обр.6 за осигуровки и справки декларации по ЗДДС и РА от 15.02.2019г. В хода на изпълнителното производство органът по принудително изпълнение установил, че дружеството длъжник не притежава недвижимо имущество, движими вещи, в т.ч. и МПС, както и че не е клиент на нито една лицензирана търговска банка.

С постановление за налагане на обезпечителни мерки № 1900022-022-0121780 от 20.12.2019г. на публичен изпълнител при ТД на НАП - С. на основание чл.200 и чл.201, ал.1 във връзка с чл.195, ал.1-3 от ДОПК, е наложен запор върху движими вещи, находящи се в търговски обект на адрес [населено място], [улица] - заведение за бързо хранене „Б.“, съгласно протокол от 20.12.2019г. Видно от мотивите на постановлението за налагане на обезпечителни мерки, същото е издадено, след като публичният изпълнител взел предвид, че ще се затрудни събирането на установеното и изискуемо публично вземане по изпълнително дело № 39484, 23 лв., главница 106238, 50 лв. на [фирма]. Като неразделна част от постановлението е посочен протокол за изземване.

Постановлението от 20.12.2019г. е оспорено с жалба по административен ред вх.№ 53-06-12630 от 27.12.2019г. от [фирма], като към жалбата е приложен договор № G./09.04.2008г., с който [фирма] е доставило от [фирма] професионално кухненско оборудване по опис в приложение № 1, което сочи, че е запорираното от ответника. Прилага и договор за наем от 02.01.2019г., с който [фирма] отдава под наем на [фирма] технологично оборудване в Приложение № 1. В жалбата сочи, че това са запорираните движими вещи и те принадлежат на [фирма], а не на длъжника по изпълнителното производство „С. К. Т.“ и се легитимира като трето лице в това принудително производство по смисъла на чл.197, ал.5 от ДОПК.

Постановено е оспореното в настоящето производство решение № ПИ-27/27.01.2020г. на директора на ТД на НАП - С., с което жалбата е оставена без уважение. По отношение на собствеността на стоките горестоящият административен орган е приел, че не може да се стигне до безспорен извод за идентичност на движимите вещи по представения договор за доставка, договора за наем и тези, които са обект на запора и частично иззети, съгласно представения протокол, неразделна част от ПНОМ. Позовава се и на недоказаност от страна на [фирма] дали е заприходило вещите като активи и заведени в инвентарна книга. Представените договори били частни документи, сключени между търговски субекти, но без нотариално удостоверяване на дата, за да се приеме, че същата е достоверна по смисъла на чл.181, ал.1, предл.1 от ГПК. Отделно от това отбелязва, че договорът за наем е сключен между свързани лица по смисъла на §1, т.3, буква „д“ от ДР на ДОПК, видно от представеното пълномощно, с което Д. С. Т. е упълномощен да представлява [фирма]. Направен е извод, че не са налице предпоставките за отмяна на обезпечението, до безспорно доказване на горните факти. Жалбата на третото лице срещу запора на движимите вещи с ПНОМ от 20.12.2012г. е оставена без уважение от ответника.

Видно от съдържащата се в преписката обратна разписка решението е

съобщено на жалбоподателя на 05.02.2020г., поради което следва да се приеме, че жалбата, подадена чрез куриер на 11.02.2022г. е подадена в 7-дневния срок по чл.197, ал.2 ДОПК, от легитимирано лице и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима. Независимо от това чия собственост са стоките, които са предмет на обжалвания запор (въпрос по същество на спора), длъжникът като адресат на постановлението, съответно на потвърждаващото го решение, е легитимираното лице да оспорва обезпечителните мерки, а третото лице съгласно чл.197, ал.5 от ДОПК - доколкото запорираните вещи в деня на запора са в негово владение. Тъй като жалбоподателят твърди, че е собственик на запорираните и иззети от длъжника вещи и му ги е отдал под наем, т.е.владее ги чрез наемателя (правилото на чл. че фактическата власт собственикът може да упражнява чрез друго може да се , д

По делото е прието заключение по СТЕ: Вещото лице след като се е запознало с приложените доказателства по делото и е извършило огледи на процесните движими вещи, описани в протокола за изземване от 20.12.2019 г., намиращи се на три адреса в С. е направило описание и съпоставяне на вещите в присъствието на Д. Т. – представител на С. К. Т. Е., и на публичния изпълнител М. Б., присъствала на огледа на вещите, находящи се в склада в хотелската част на спортен комплекс С. на [улица]. Съгласно Протокол за изземване от 20.12.2019 г. във връзка със събиране на публично вземане от С. К. Т. Е. на обект в С., [улица] са описани четиридесет движими вещи изброени в 24 позиции (лист 51 – 52 от делото). Някои от описаните вещи са обект на договор за доставка и монтаж на професионално кухненско оборудване между [фирма] и [фирма], сключен на 09 април 2008 г. На 02.01.2019 г. между Т. Т. Е. и С. К. Т. Е. е сключен договор за наем на технологично оборудване, описано в приложение 1 лист 46 – 49 от делото. Част от това оборудване е включено в описа на публичния изпълнител. На лист 8 и 9 от делото е представена Инвентарна книга на Т. Т. Е. към 31.12.2019 г., сметка 206, в която е описан по наименования и технически характеристики стопанския инвентар на дружеството. В таблица в заключението на л.124 и сл. по делото е направено сравнение между вещите, описани от публичния изпълнител в Протокола за изземване от 20.12.2019 г. във връзка със събиране на публично вземане от С. К. Т. Е. и вещите, описани в представената инвентарна книга на Т. Т. Е. към 31.12.2019 г. В колона Забележки е отразено кои от вещите фигурират и в договорите за доставка и наем на оборудване. Всички движими вещи, фигуриращи в инвентарната книга на [фирма], са били описани в Протокола за изземване от 20.12.2019 г. В описа на публичния изпълнител под № 24 фигурира Миялна машина, която не е част от стопанския инвентар на Т. Т. Е. към 31.12.2019 г. и не се е намирала на трите посетени адреса. Установените на място движими вещи съответстват по характеристики на описаните в протокола за изземване и инвентарната книга вещи. Някои от вещите в протокола за изземване са описани с общи наименования, без да са упоменати конкретни отличителни белези (например дървен стол, фритюрник и др.) и без съдействието на лицата, присъствали на описа, не е възможно да бъдат идентифицирани измежду други подобни вещи с подобни характеристики и предназначение.

По делото е прието като доказателство Решение № 3042/17.06.2020г. по адм.дело № 1910/2020г. на АССГ, постановено по жалба на длъжника [фирма] срещу решение на ответника за оставяне без уважение на жалбата му срещу същото ПНОМ от 20.12.2019г. на запор чрез изземване на движими вещи, находящи се в помещението,

което ползва длъжника. От мотивите на същото е видно, че е представен договорът за наем с [фирма], но не е намерена пълна идентичност на вещите по протокол за изземване от 20.12.2019г., вписаните в приложение № 1 към договора за наем и представеното извлечение от инвентарна книга. Прието е, че свързаността на лицата, обусловена от пълномощника на жалбоподателя и [фирма] - Д. С. Т., на което лице са предадени тези движими вещи за отговорно пазене предполага възможността при действителни облигационни отношения третото лице [фирма] да оспори действието на публичния изпълнител и да изиска отмяната на обезпечителната мярка за пореди доказване на собствеността в негова полза, каквото е и сторено с настоящото обжалване. Съдът се е позовал на презумпцията на чл.215 ал.2 от ДОПК, която предполага до доказване на противното, че собственост на длъжника са движимите вещи, които се намират у него в жилището му или в други собствени или наети помещения.

По делото от жалбоподателя са представени извлечения от оборотна ведомост от счетоводството на [фирма] за 2019г. и счетоводното записване на договора за наем със [фирма].

Правни изводи на съда:

При служебната проверка на обжалвания акт, дължима на основание чл.160, ал.2 от ДОПК вр. с чл.144, ал.2 от ДОПК, съдът намира, че обжалваното решение на директора на ТД на НАП – С. е издадено от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия по чл.197, ал.1 ДОПК. Издадено е в съответната форма. Спазени са процесуалните разпоредби по издаването му и не са допуснати съществени нарушения, обосноваващи основание за незаконосъобразност и обявяване на нищожност. Същото се отнася и до контролирания с обжалваното решение акт – потвърденото постановление за налагане на обезпечителни мерки.

Що се отнася до спазването на материалноправните разпоредби при издаване на решението, респективно постановлението: По материалната им законосъобразност съдът намира следното:

Съгласно чл. 197, ал. 5 от ДОПК, трети лица, какъвто е настоящият случай, могат да обжалват обезпечителната мярка, наложена от публичния изпълнител, само когато той я е наложил върху вещи, които в деня на запора или възбраната се намират във владение на тези лица. Жалбата не се уважава, ако се установи, че вещта е била собственост на длъжника при налагането на запора или възбраната.

Основният спор е запорираните вещи собственост ли са на дружеството длъжник, че да могат да бъдат обект на обезпечителни мерки за негови задължения или са във владение на третото лице [фирма], което твърди, че е техен собственик.

Съдът не е съгласен с твърдението на ответника, че е недопустимо в настоящото производство да се установява собственост върху запорираните вещи, тъй като именно това е защитата на третото лице по чл.197, ал.5 от ДОПК – да се легитимира като владеещ вещите, което съгласно чл.68 от ЗС означава упражняване на фактическа власт върху вещите, които държи, лично или чрез друго, като свои. В случая жалбоподателят се домогва да докаже чрез представения договор за доставка, инвентарната си книга и договор за наем с длъжника, че е придобил вещите и към момента на запора са в негово владение, като ги държи като свои чрез наемател, в случая длъжник, на когото ги е отдал с договор за наем. Твърдението, че длъжникът [фирма] държи запорираните вещи за [фирма], а не за себе си. Между впрочем, това е заявено и от длъжника в производството по неговата жалба срещу ПНОМ, видно от

мотивите на постановеното от АССГ решение по този спор, в които е посочено, че е представен договор за наем с [фирма].

Въз основа на съвкупен анализ на събраните по делото доказателства съдът достигна до извода, че са налице и двете предпоставки на хипотезата на чл.197, ал.5 от ДОПК за уважаване на жалбата на третото лице:

1) Обжалваната обезпечителна мярка е наложена върху вещи, които в деня на запора се намират във владение на [фирма]. Аргументите:

Разпоредбата на чл.197, ал.5 от ДОПК поставя условието третото лице да владее вещта в деня на запора. В случая владението му се установява от представения договор за наем, съгласно който собственик на отдаваното техническо оборудване е в заведението за бързо хранене е [фирма] (Приложение 1 към договора, л.48 по делото). Самият наемател, длъжникът не оспорва това обстоятелство и твърди, че държи запорираните вещи за [фирма]. Както се посочи вече, владението съгласно чл. 68, ал. 1 от ЗС е упражняване на фактическа власт върху вещь, която владелецът държи, лично или чрез друго, като своя.

Видно от представения по делото договор № G./09.04.2008г. [фирма] е договорило [фирма] да му достави и монтира професионално кухненско оборудване, съгласно приложение към договора. Макар и да не се установява третата вноска по договора, а само първите две, и съгласно чл.2.3 от договора стоката остава собственост на изпълнителя до окончателно изплащане на общата цена на договора, фактът, че са платени първата и втората вноска съгласно приложени фактури на л.76 и л.77 по делото изпълнява условието на чл.3.3., че договорът влиза в сила и поражда действие между страните след постъпване на първата вноска между страните по сметка на изпълнителя. Този договор, разгледан съвместно с инвентарната книга на [фирма], в която вещите са описани като ДМА с дата на придобиване от 01.03.2009г. и отдаването им под наем с представения договор за наем, обуславя намерението на жалбоподателя към процесните движимите вещи като негова собственост и владението им чрез наемател в неговия обект. Доколкото тези вещи се намират в помещение на длъжника и той ги държи за [фирма], то може да се заключи, че като движими вещи са собственост на това дружество, а не на длъжника и тук се стига до другата предпоставка за уважаване на жалбата, по аргумент за противното, тъй като

2) не се установява, че вещта е собственост на длъжника: В самото обжалвано решение е посочено, че в хода на висящото изпълнително производство органът по принудителното изпълнение е установил, че дружеството не притежава имущество, като е посочил и изрично, че не притежава и движими вещи, освен недвижимо имущество и сметки. Предвид това, липсата на установени счетоводни записвания, изявлението на длъжника при изземването, че оборудването в обекта е по договор за наем с [фирма] и представените в настоящото производство писмени доказателства, се оборва презумпцията на чл.215, ал.2 от ДОПК, че намерените в обекта движими вещи са собственост на длъжника.

По отношение на възраженията на ответника, основани на изводи за липса на реални доставки и за свързани лица, предвид общия пълномощник Д. С. Т., съдът намира, че те не са относими към вещния и облигационен

аспект на отношенията между длъжника и третото лице относно запорираните вещи и правният статут на тези вещи, а към данъчното третиране на посочените договори и фактури, което в случая е без значение за законосъобразността на обезпечителната мярка заповор.

По отношение на възражението за липса на идентичност на вещите по договорите, инвентарната книга и протокола за изземване, съдът кредитира неоспореното заключение на вещото лице, съгласно което всички движими вещи, фигуриращи в инвентарната книга на [фирма], са били описани в Протокола за изземване от 20.12.2019 г. Установените на място движими вещи съответстват по характеристики на описаните в протокола за изземване и инвентарната книга вещи. Само миялната машина под №24, не е част от стопанския инвентар на дружеството.

Възражението, че се касае за частни документи и тяхната достоверна дата се преценява от когато са представени официално, следва да се има предвид, че посоченият договор за наем е представен от длъжника в производството по неговата жалба срещу ПНОМ, жалбоподателят също е представил договорите, на които се позовава при обжалването по административен ред, като това е най-ранният възможен момент да ги представи пред органите на НАП за запорираните вещи, тъй като не е участвал в производството по налагане на ПНОМ. Що се отнася до инвентарна книга, такава не му е изисквана от ответника в производството по обжалване на ПНОМ и същият ги представя пред съда, за да опровергае изложеното от решаващия орган за непредставяне на такива.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АССГ приема, че обжалваното решение и потвърденото с него ПНОМ са незаконосъобразни по жалбата на третото лице, която следва да се уважи и същите следва да се отменят, в частта, касаеща вещите, описани в таблицата към заключението на вещото лице, представляващи технологично оборудване, предоставено от жалбоподателя на длъжника [фирма].

При този изход на спора и на основание чл.161, ал.1 вр. чл.144, ал.2 ДОПК на жалбоподателя биха се дължали направените в производството разноски, но в случая е основателно възражението на ответника за приложение на чл.161, ал.3 от ДОПК за възлагане изцяло на разноските върху жалбоподателя, с оглед новопредставените пред съда доказателства, които не са били представени в административното производство.

Воден от горното Административен съд – София град, I-во отделение, 6-ти състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] Решение № ПИ-27/27.01.2020г. на директора на ТД на НАП - С. и потвърденото с него постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № 190022-0121780/20.12.2019 г., издадено по изп.д. №[ЕИК]/2018 г. на М. Б. - главен публичен изпълнител при ТД на НАП - С., в частта, касаеща заповор на движими вещи, описани в таблицата към заключението на вещото лице, представляващи технологично оборудване, предоставено от жалбоподателя

на длъжника [фирма] към момента на налагане на запора.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание
чл.197, ал.4 ДОПК.

СЪДИЯ: